

MOZOCMOOSI

S E P T E M B R I E 1 2 0 2 1 . N R . 1 3

13

Urban

Daniel Ghindea

CUPRINS

3	Urban	12	Orașul care nu a existat niciodată
6	Suntem oare făcuți pentru urban?	14	Artist în Moisil
8	Bansky	16	Lacrimi
10	2050	19	Amintiri urbane pierdute
11	Urbanism specific și general	20	Respiro poetic
		25	Hive

redactor șef: Alexandra Dragomirescu, redactori: Aura Andrici, Andreea Bunea, Adrian Manu;
coperta: Daniel Ghindea; e-mail: revista.cngm@gmail.com

MOZAIC MOISIL
BASME
URBANE

Sau „amabila” povestea a „Mozaicului”...

A fost odată, în 2017, chiar în București... Lucram la manualul de clasa a cincea... Cu puțin timp înainte de a preda materialul, am aflat că trebuia să reducem urgent 50 de pagini din carte. Total (ne)întâmplător, tehnoredactorul a intrat în concediu și editura nu ne-a oferit un înlocuitor, prin urmare, eram pe cont propriu. Se așteptau să abandonăm, m-am gândit serios să renunț. În cele din urmă, mi-am zis că sunt într-un basm modern în care eu decid finalul. Am învățat să lucrez în Indesign în câteva nopți și am preluat munca de tehnoredactor. Nu aveam certitudinea că voi reuși să termin cartea la timp. Finalul a fost unul fericit, manualul a trecut de evaluare. Dacă nu ar fi existat acel moment dificil, nu aș fi învățat acest program și, cu siguranță, nu aș fi putut realiza revista, un an mai târziu.

Îmi aduc aminte momentul în care citeam cu interes regulamentul concursului de reviste școlare... ne impunea publicarea a două numere. Prin urmare, chiar două numere au fost realizate în 2018, cu sprijinul direcțiunii școlii. „Mozaic” a luat Premiul al II-lea la nivel municipal, pentru că, în paginile sale, nu erau multe proiecte școlare. Deși m-a bucurat mult rezultatul, mi-am dat seama că nu aș fi putut să conduc o revistă de Premiul I. Ar fi însemnat să transform „Mozaicul” într-o colecție de știri, texte, informații, proiecte și poze pentru a se plia pe criteriile date. De aceea, după concurs, revista nu a mai apărut doi ani. Cele două numere își atinseseră obiectivul inițial, credeam că încheisem definitiv o etapă din activitatea mea de la școală și cam atât.

— Când mai apare? Aceasta a fost întrebarea pe care eleva mea, Alexandra, mi-o pune din când în când anul trecut... și care m-a motivat să mă gândesc serios la o revenire, la un fel de „Mozaic” Nou și rezistent la pandemie... De data aceasta cu ISSN și cu un pronunțat caracter literar. Nu mai eram interesată de participarea la vreun concurs, oricum nu se mai organizau, doream o revistă care să promoveze oamenii talentați din jurul meu. Cu fiecare număr, am ieșit din zona de confort și am descoperit că doar împreună putem crea o revistă... că avem nevoie să ne citim, nu doar să ne scriem zi de zi pe WhatsApp.

Suntem în București, în 2021, într-un basm urban dificil, în așteptarea unor zile mai bune...cu un nou număr din Mozaic, care a apărut mai târziu, mai greu, dar în care continuăm să respirăm artistic. Noi toți, elevi, profesori și părinți...

Alexandra Dragomirescu

Suntem oare făcuți pentru urban?

Spațiul urban în care locuim este considerat plin de avantaje. Tindem să credem că un trai mai bun se rezumă la existența unui mall sau a unei comunități extinse, cu o populație numeroasă, dar suntem oare noi, oamenii, făcuți pentru mediul urban?

Pe de o parte, beneficiile pe care orașul ni le oferă includ diferite forme de divertisment, precum teatre, cinematografe, parcuri și altele, care în zonele rurale nu există, obligând locuitorii de acolo să ne viziteze pentru a se bucura de aceste facilități. De asemenea, existența unei farmacii, a unui supermarket sau a unui oficiu poștal la fiecare colț de stradă pare a fi un privilegiu imens. Atunci când analizăm cu atenție statistici simple, realizăm că poate nu este totul la fel de roz precum pare. Calitatea aerului din București, capitala României, nu poate fi comparată cu cea din orice zonă rurală din țara noastră, iar consecințele traiului în acest mediu poluat includ un risc mai mare de astm, bronșită și de agravare a simptomelor clasice, precum tusea sau inflamația plămânilor.

Pe de altă parte, un studiu realizat de Gallup World poll, care a intervievat persoane din ambele zone, a constatat că, statistic vorbind, oamenii din mediul urban sunt mai fericiți decât cei din rural. Lipsa echilibrului dintre liniște, natură și aer proaspăt ne produce o stare de bine? Suntem prea dependenți de orașul în care am crescut? Suntem convingși de media că traiul urban este unul superior celui rural?

În concluzie, deși corpurile noastre ne cer să evadăm din urban, mintea noastră ne ține aici, în jungla confortului.

Probabil că echilibrul se rezumă la evadarea din mediul în care locuim, în mod periodic...

Alexandru Nicolae Jirovianu

Banksy a „debutat” la începutul anilor 1990, cu lucrări „lăsate” în spații publice din Bristol și Londra. A revenit în 2003, la Melbourne, și în 2005, în Israel și în teritoriile palestiniene, apoi a trecut în SUA – la Los Angeles, în 2006, la New Orleans, în 2008, la San Francisco și la Boston, în 2010. În același an, arta lui s-a ivit și pe străzile din Toronto.

Fanii din toată lumea au început să facă pelerinaje în locurile unde mai apărea câte un graffiti creat de el. În țări mai puțin sigure, tot felul de găști de cartier au profitat de ocazie ca să perceapă o „taxă” celor care doreau să vadă și să fotografieze vreo lucrare făcută de Banksy. De aici până la „preluarea” sa de către casele de licitație a mai fost un pas. Vânzătorii de artă contemporană au negociat cu proprietarii clădirilor decorate, au cumpărat graffiti-urile, apoi le-au extras efectiv din zid și le-au revândut pe zeci de mii de euro. Apărute pe vreun zid crăpat sau pe o veche ușă permanent închisă – de obicei în locuri cât se poate de banale –, lucrările misteriosului artist britanic, realizate cu spray și cu ajutorul unui șablon, au devenit faimoase după anul 2000.

Imaginea unui protestatar care aruncă un buchet de flori sau cea a fetiței al cărei balon își ia zborul au făcut înconjurul lumii și sunt considerate emblematice pentru stilul street art. Chiar dacă unele lucrări au fost concepute pentru spații publice, Banksy a creat și grafică, pictură și sculptură de interior. Lucrări de acest tip au fost expuse în premieră la Muzeul MOCO din Amsterdam. Una dintre lucrările expuse în curtea muzeului olandez este un graffiti făcut în 2006 pe o mașină blindată a forțelor speciale de intervenție americane SWAT. Pe o latură e imaginea unui băiat, gata să bubuie o pungă umflată din hârtie, pitit în spatele unei echipe speciale de intervenție. Tensiunea și ironia sunt similare unui cadru cinematografic. În contextul actual, scena capătă noi conotații legate de măsurile luate în lupta împotriva terorismului. Pe cealaltă latură a mașinii e imaginea unei fete cu un coș și cu un artificiu aprins în mâna dreaptă. Fiecare lucrare spune o poveste, în ciuda aparentei sale simplități.

Andreea Bunea

Banksy

2050

V-ați gândit vreodată cum ar arăta un oraș în 2050? Dacă nu, vă spun eu cum mi-l imaginez.

În 2050 blocurile de astăzi, pe care le știm prea bine, monotone și plictisitoare vor fi înlocuite de zgârie-nori multifuncționali. Aceștia vor avea birouri, apartamente, spații de recreere și multe altele, toate în aceeași clădire.

De când a început perioada aceasta de pandemie, multă lume a început să își comande mâncare prin intermediul online-ului, ceea ce mă face să mă gândesc că peste zeci de ani, mâncarea ne va fi livrată numai cu ajutorul unor drone sau a unor mașinuțe mici.

Nu de mult timp, oamenii de știință au început să încerce să folosească roboți ce îi ajută în diferite domenii. Ținând cont de acest fapt, sunt de părere că în viitor oamenii vor fi înlocuiți de roboți la locurile actuale de muncă. Probabil atunci tehnologia va fi atât de avansată, încât cei mai bine poziționați social vor avea acces la mașini zburătoare. Dar cum nu toată lumea se ridică la acest „standard”, mă gândesc că vor exista mașini electrice, care nu mai poluează aerul, așa cum o fac mașinile de acum.

Ținând cont că vor exista numai zgârie-nori, la baza acestora va fi mai mult spațiu verde, multe locuri de joacă pentru copii și terenuri de sport. Este posibil ca până și animalele de companie să aibă câte un roboțel care le scoată afară ori de câte ori au nevoie.

Fiecare apartament va avea propria sa viață. Atunci când vrei să intri în casă vei fi nevoit să treci printr-o testare a irisului, a amprentei și a vocii, iar când vei intra, vei fi întâmpinat de „Bine ai venit!”, urare ce o vei primi de la robotul principal. Va trebui doar să zici de ce ai nevoie sau ce vrei să faci, iar „inima” locuinței tale îți va îndeplini dorința și te va ajuta cu ce ai nevoie. Casa se va curăța singură, va funcționa numai cu ajutorul energiei solare, astfel fiind prietenoasă cu mediul înconjurător.

Sunt sigură că nu tot din ce am spus se va întâmpla, dar știu cu certitudine că viitorul ce ne așteaptă are multe surprize de oferit și ne vom bucura de el din plin!

Miruna Șălaru

Urbanism specific și general

Nu demult, un bun și îndepărtat prieten mi-a spus cum în mintea lui asemuiește orașul cu libertatea, o agitație care crede că de multe ori l-ar ajuta. Cu umilă admirație îi împrumut această perspectivă pe care, de altfel, și eu o împărtășesc, dar pe care nu aș fi știut să o exprim mai bine.

Mereu m-a fascinat orașul. De când eram mică am fost atrasă de vraja străzilor aglomerate, de înălțimea blocurilor, diversitatea magazinelor, stilul arhitectural sofisticat al clădirilor și, în mod special, de multitudinea luminilor aprinse noaptea. Agitația Bucureștiului nocturn a avut dintotdeauna un efect de domolire asupra hiperactivității mele înnăscute, făcându-mă să contemp lu tumultul acestui loc, fie că se afla în fața mea, fie că nu. Orașul a devenit un obiect central în închipuirile mele cele mai candidе și a ocupat un loc statornic în inima mea de copil, un loc care există în continuare și astăzi.

Am început să cunosc mediul urban în mod direct, fiind despărțiți doar de o navetă. Visele mele s-au dovedit a fi mai mult decât adevărate. Chiar și cu această rutină aproape zilnică, Bucureștiul nu și-a pierdut nici un pic din misterul pe care îl avea în copilărie. Dimpotrivă, cu cât am început să mă obișnuiesc cu atmosfera lui agitată, cu atât s-a mărit și taina nopții. După ore ieșeam din clădirea liceului și eram întâmpinată de acel întuneric specific orașului pe care încearcă să îl alunge sute de felinare și care își găsește ascunzătoarea printre blocuri și alei liniștite. Un întuneric deopotrivă misterios și perfid, al cărui necunoscut nu înceta să mă captiveze.

Aglomerația mașinilor care trec la orice oră, mulțimea oamenilor și diversitatea felului în care se îmbracă și vorbesc, zgomotul neîncetat și liniștea aproape inexistentă, toate acestea sunt lucruri care m-au preocupat intens, lucruri ce mi-au oferit o agitație exterioară în care puteam să mă pierd. Libertatea pe care locuitorii orașului o posedă este ceva pe care mi l-am dorit mereu cu ardoare, regretând că am crescut într-un sat unde aerul este mai curat, dar mai greu de „respirat” pentru că este în cantitate mai mare.

Solitudinea mediului rural m-a condamnat, de la o vârstă mult prea fragedă, la introspecție care, din abundență, a dus la agitație interioară ce a contrastat dintotdeauna cu liniștea câmpurilor goale și a dealurilor pe care bate vântul. Numai orașul cu tulburarea sa neîncetată a reușit să îmi dăruiască liniște, aruncându-mă într-o mulțime de oameni unde nimeni nu te cunoaște și însemnătatea ta scade substanțial.

Estera Stoica

Orașul care nu a existat niciodată

Existase un timp când oamenii fuseseră înconjurați de natură. Când se puteau bucura de copaci și râuri, când anotimpurile își urmau cursul propriu. Fuseseră zile pe care el nu le trăise niciodată. Și nu putea înceta să nu se întrebe, cum ar fi dacă...?

Pașii îl purtară prin oraș, nu spre un loc anume, dar simțea că parcă avea un scop pentru prima dată de când se afla aici. Vedeă șoselele și blocurile, dar cu cât privea mai mult spre ele, cu atât formele li se schimbau, culorile dispăreau.

Un drum nu ducea niciodată spre același loc. Învățase lucrul acesta cu greu, pierzându-se prin spiralele din asfalt sau prin întunecimea unei străzi ce apăruse din senin și care ar fi dispărut la fel de ușor.

Își găsea alinarea în cartea pe care o ținea în mână, uitându-se la imaginile colorate, la florile, câmpurile și râurile care cutreieraseră odată pământul, dar pe care le observase doar în poze. Nu înțelesese cum găsisese cartea sau de ce, nu s-ar fi aflat în mâna lui dacă orașul nu l-ar fi lăsat să o aibă. Își ridică capul și privi în jur, dar nu simți nicio briză de vânt, nicio rază de soare.

Începu să fugă cât de repede putea. Nu știa unde îl purtau picioarele sau dacă ieșirea pe care o căuta chiar exista. Văzu forme, drumuri, culori - toate se schimbau. Era imposibil să țină minte locurile sau să se reîntoarcă acolo de unde venise.

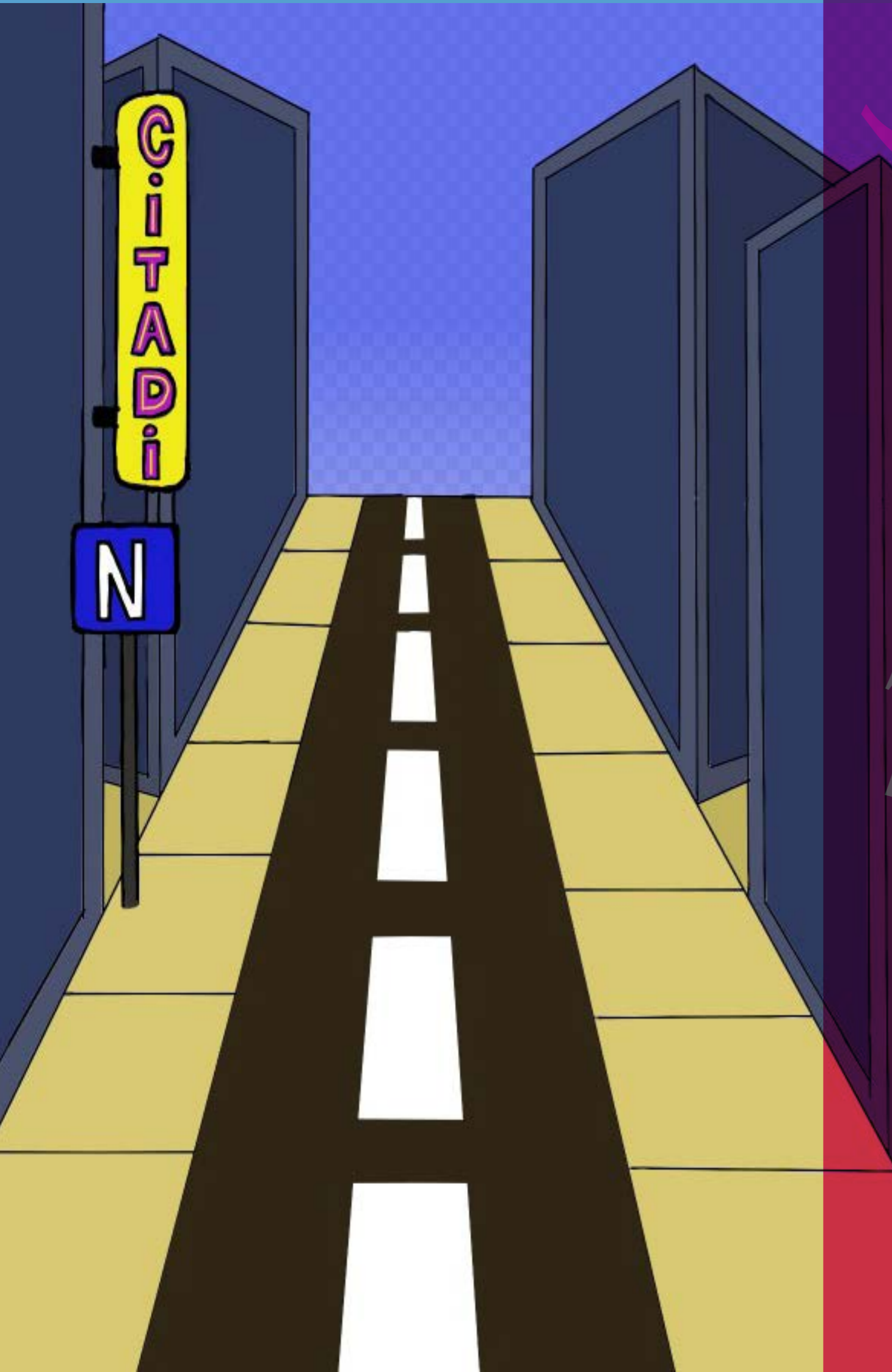
Orașul se comporta ca și cum avea propriul creier, întorcând și blocând străzi, dar el nu se opri, nu încetini, nu acum, când știa că dacă o face se va pierde atât de rău, încât nu va mai găsi ieșirea niciodată.

Și atunci...văzu. În fața lui se întindea un câmp mare, căsuțele micuțe fiind înghesuite una lângă cealaltă. Și oameni. Foarte mulți oameni. Nu cunoscuse nicio altă persoană cât timp stătuse în oraș. Își ridică brațul, un semn de salut, dar se opri când observă privirea îngrozită a celor din apropiere, toată veselia se stinsese la apropierea sa. Se încruntă, neînțelegând motivul, dar atunci, ca trezit dintr-un vis, privirea îi căzu pe brațele sale. Robotice. Nu era real. Și atunci realiză...

El era orașul.

Ioana Angela Stanciu

Serghei Țirulnic

MOJISJE

Numele meu este Serghei Țirulnic și am 15 ani. Pasiunea pentru desen am descoperit-o de când aveam 7 ani și desenam cu tata. Mă supăram ca el făcea totul așa de bine și mereu îmi ziceam că am să ajung mai bun decât el.

În general, mă inspir din lucruri din jurul meu, fie că este un personaj care îmi place sau un peisaj.

Nu am un pictor preferat însă îmi plac foarte mult tablourile lui Picasso.

Consider că educația plastică este, într-adevăr, importantă pentru că, deși unora li se pare plictisitoare, mie mi se pare că dezvoltă creativitatea și te poate învăța să ai o altă perspectivă asupra mediului înconjurător.

Despre lucrările pe care le-am pregătit nu am foarte multe de spus. Prima lucrare am făcut-o pe telefon ceea ce a fost chinuitor, însă m-am descurcat până la urmă, iar cea de-a doua a fost realizată pe o tabletă grafică, mi-a luat destul de mult să mă acomodez cu ea.

Mereu mi-a plăcut stilul graffiti, iar acum am avut ocazia să îl încerc, din nou, după mult timp.

Lacrimi

Stăteam acolo, pe blestemata stradă I. C Brătianu din București, la numărul 18, simțind cum mă adânceam în oceanul durerii cu fiecare secundă care trecea. Încă puteam simți în timpane vibrațiile rămase în urma trântirii acelei uși imense din cireș japonez.

Picioarele îmi tremurau prea tare pentru a putea rămâne sprijinit în ele, așa că a trebuit să mă așez pe scările din marmură. Simțeam cum lacrimile îmi curgeau pe obraji, ochii parcă îmi sângerau, nu îmi mai puteam simți brațele, iar mii de săbii ruginite străpunseseră centrul existenței umane, inima, așteptând ca stăpânul lor să le scoată...

Dar acesta nu a mai venit. A dispărut în spatele ușii și nu și-a mai arătat chipul cu acea limbă de șarpe care a rostit acele cuvinte spurcate, acestea încă răsunându-mi în cap: „Uită-te la tine! Ți se pare că meriți să stai în preajma ei? Pleacă de aici să nu te mai văd pe lângă ea!”

Și așa, dragostea a fost cel mai mare păcat.

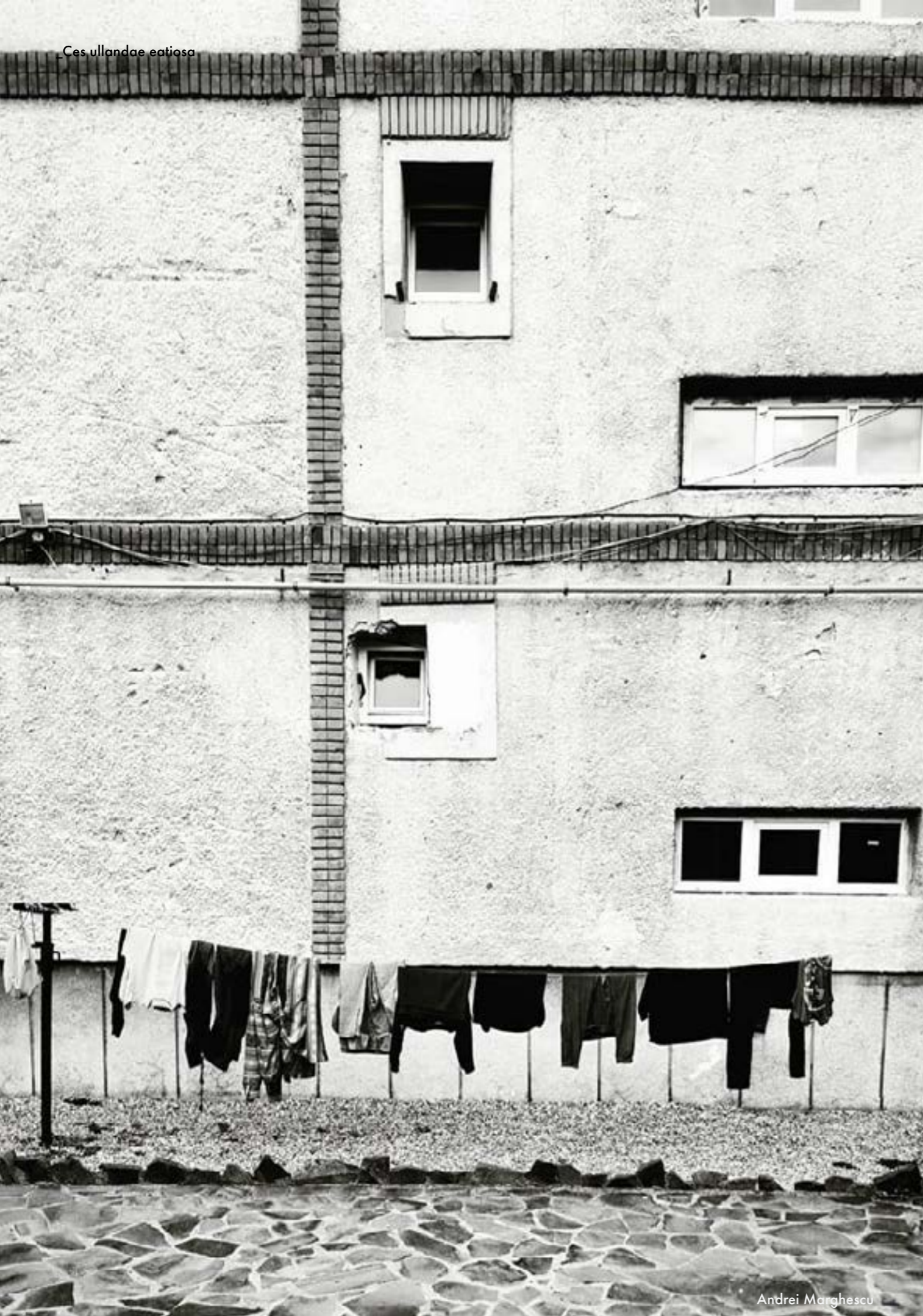
„Oh, Antonia! Frumoasa mea Antonia! Ce am greșit ca soarta să mi te smulgă din brațe. Ești steaua care îmi luminează calea, iar fără tine este un întuneric etern.” Așa gândeam în acel moment disperat.

Curând, durerea a început să se transforme în furie. Vorbele care m-au adus în această stare au început să dispară din mintea mea, iar în locul lor a apărut o voce gravă care îmi dădea un scop. M-am ridicat în picioare, motivat de acel scop și am plecat spre poartă.

„Nimic nu este peste putința mea. O să fim din nou împreună!”, am șoptit eu înainte să părăsesc curtea și să mă pierd în întunericul orașului.

Locul ăsta îți dă senzația că te ridică doar ca să te distrugă și să te aducă pe culmea disperării. Dar eu refuz să pălesc, dacă mă duc la fund, îl iau și pe el cu mine.

Andrei Străjer

Amintiri urbane pierdute

Septembrie și-a făcut apariția și, necruțător ca întotdeauna, a vrut să șteargă orice urmă. Străzile din București sunt iar pustii; nici tu, nici eu nu ne mai plimbăm ca înainte, ca atunci când afară era cald, iar între noi lucrurile nu erau reci.

Amintirea acestor vremuri este dusă departe de vântul trist, care goleşte potecile de covorul lor colorat. Frunzele uscate plâng și se sfărâmă sub talpa adidasului, care trece nepăsător mai departe și nu se uită înapoi. Ploile au spălat poeziile și desenele mâzgălite cu cretă de pe asfaltul din fața blocului, au involburat apa Dâmboviței, și chiar din când în când, bălțile murdare de lacrimi, în care frunzele rătăcite s-au înecat, se cutremură la gândul singurătății iminente. Așa cum zilele trec, așa și Septembrie ia cu el câte o bucată și o aruncă pe spatele păsărilor călătoare, ca acestea să o ducă departe și să îi ducem lipsa, așa cum ne lipsesc lunile lui Cuptor.

Dulcea vară și-a pus șapca pe cap și s-a urcat în troleibuz, lăsându-ne în urmă. Nici măcar nu a vrut să se uite pe geam, să ne admire, să bată în lemn și să spere că o să ne tot plimbăm pe străzile din București, chiar și atunci când vor fi pustii.

August s-a făcut nevăzut și Septembrie m-a lăsat cu probleme de memorie. Ochii tăi erau verzi sau albaștri? Cred că aveai ochii verzi, iar mie mi-era frică de deochi. Ochii tăi verzi ca smaraldele se făceau nevăzuți printre frunzele și toanele lui August, care s-a cărat și mi-a lăsat un gust amar de cireșe. Poate de-asta nici nu îmi mai amintesc de privirea ta sau poate că au trecut prea mulți Septembrie și te-au luat de mână și ai dispărut fără urmă.

Această volatilizare a ta a lăsat un loc liber pe banca din parc, cea de sub teii parfumați.

Ana Teodora Vertan

Respiro poetic

tablou citadin

sub luna de chiștoace
sub steaua hotelurilor
când calc pe gazoane, pe marginea
drumurilor,
în băltoace,
când umbrela mea spatele-ntoarce
vremurilor,
când am în buzunar simbolul reclusiunii
-căști, niște monede...
caut ieșirea, crăpătura rugăciunii,
și nu se vede,
și nu se pierde
forma minciunii.

se ascunde un singur loc de parcare
lângă două turnuri indigo, de fier
despărțite de șantier,
iar în ciuda rațiunii
în lumina lunii
mi se pare...
că prin ferestre se privesc în ochi, ca gemenii
în uter
așteptând nașterea, etapa următoare.
că tot ce văd e efemer
că orice sunet sau mișcare
moare. fără sens, fără valoare,
pier.

dar orice tablou e pictat doar pe o parte
și poate
dacă aş găsi calea de scăpare
n-ar mai fi moarte, pare
că nu sunt toate
în uitare
iubind singure sub soare...

oare?

Miriam Georgescu

Urban dezolant

Un bloc înalt și gri sfâșie norii negri.
Rețeaua electrică de pe bulevard e supraîncărcată.
Barurile deschise până noaptea târziu își
Ard ultimele țigări consumându-se în infinit.
Noapte!

Doar tu
Ești aici, lângă mine.
Zâmbești surd, te risipești,
Organic îți simți durerea sufletului
Lupți!
Arzi!
Nu te dai bătut!
Te recunoști
?

Aura Andrici

evadare

iau drumul lung spre casă,
mă îmbrac în străzi și felinare
și întreb semafoarele dacă o să-mi fie bine,
pentru că ce era al nostru,
acum e al nimănu.

văd amintiri rupte pe trotuare
și-mi vine să le transform în artificii,
că ce-mi ajunge-n cer, se stinge.

vina a fost a mea;
dacă sunt îndrăgostită
ajung să număr paginile unor povești
de mult terminate,
dar promit că nu mai sunt îndrăgostită de oameni
și că nu mă gândesc decât la cum să șterg
strângeri de mână de pe trecerea de pietoni
și jumătăți de îmbrățișări din tramvai.

să știi că încep să uit.
sânge de autostrăzi, oase de ciment,
ochi de piatră cubică și zâmbete de sticlă.
orașul arde în urma mea
și o să merg oriunde.
oriunde vreau, dar nu acasă.

râd în felinare;
cine m-a pus la volan?

Eva Maria Cîrjan

Urban

Imixtiune

Ce îți place la „urban”,
Când totul-i fără elan?
Locu-i mic și înghesuit,
Fără spațiu, fără timp.
Totul este-o informație,
Totul este-o agitație.
Cât de mic, nu poți ieși.
Nu fugi,... același aer
Nu alerga, greu vei respira.
Nu țipa, nimeni nu va auzi,
Dar toată lumea va tresări,
Speriați de ce e capabilă metropola
Să facă din oameni, să facă din ei...
Însă aleg calea orașului, RĂMÂN!
Hipnotizați de nou, de ordine în dezordine,
De „EVOLUȚIE”.

Ca un ganglion limfatic,
Așa este mediul urban,
Cu bune, cu rele
Toate-s comprimate-n el.
Este mare într-un mic
Este puțin într-un mult,
Este nimic într-un tot.
O imixtiune totală.

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

Sensitive world

I have stumbled upon my great weakness,
It sounds just like a mess.
Loneliness is not to be played with
Though, you shouldn't let yourself beat.
Suffering means progress,
Rather than giving up and losing success.
Emotions shouldn't be avoided
I wish people discovered them
Just like I did.
Sometimes feeling is useless
To the point where we go speechless.
Sweet like sugar, cold like ice,
Your sanity will be the price.
Crying isn't a remedy,
More of a comedy.
Society would like to know,
When will you grow?
Out of your shell, with nothing behind,
Say goodbye to your old mind.

Andreea Aioani

The town from my memories

They say home is where your heart is,
But what if the heart wanders
From place to place,
City to city,
Looking for a sense of belonging
In this life of the unknown?
And what a city it has found,
A space for countless beating hearts;
Wild, undecided travelers
That don't know where to stop.
My heart is exactly like this,
For it couldn't resist not climbing the walls that
hid it from the world.
It deserves to be free
And to roam along its beautiful hometown,
So it won't be forgotten.
And a home was discovered
Right where the heart has always been.
And though it might leave someday,
Distance will never burn
The town from my memories.

Francisca Burcea

Untitled no.1

and the lights go by as we're reeling
through the empty streets,
drinks spilled, eyes cloudy
it's not cold, but I swear to god
I've never felt so alone.
how can you not, in a city so brutal?
commie blocks and shattered dreams,
killing you while you're killing me.
I'm an apartment on fire
and you're the grease that's set ablaze
watching me as I burn slowly,
watching me as I fade away.
we are the sick smell in a hospital room.
coffee in the morning, right before work,
coming home exhausted,
tongue tied, yet wishing to speak,
never enough dopamine,
never enough of you,
you belong to this city,
it is just as filthy as you.
metro rats and lipstick stains.
tell me you'll love me, and I'll leave anyway.
one heart broke, four hands bloody
you'll always be my favourite crime.

Erika Trușcă

Hive

Buzzing.

That's the first thing that I register as my legs hit the pavement. It's a brand new day in the same old place I always find myself, the wondrous city of Bucharest. It's six fifty AM, and although my legs move at a fast pace, my mind is still reeling from the lack of sleep.

I am but half awake, yet the world around me is already in full motion. The only source of constant comfort is the flat shade of grey that engulfs every building, like a disease.

I can see Mrs. George up on her balcony, sipping some morning coffee from her signature loud pink cup, probably gathering conversation topics for her morning gossip.

The young parents that live in the apartment above pass by me on the way to their car as their children wave at me adorned in their yellow raincoats, perhaps excited to live another day fully, as all children do. I wave back and instinctually step back as the red car that gets closer and closer to running me over daily honks my way.

After a few whispered complaints, I hurry up, hoping that the bus won't leave me behind. Just as I arrive in the bus station, I find myself lost in a sea of flesh and splashes of rainbow as countless faces that I see every day at this hour cram in order to catch a good seat in the teal automobile, like bees moving around their hive.

Somehow I find myself stuck between the glass of a window and the orange uniform of the cashier from the shop across town, who is seated next to me. My eyes scan their faces, anticipating when each of them is going to get off and trying to guess how life is going in each individual little bubble by reading their faces. Some of them are pale, some red, some green, some bright. But each and every single one of them is so beautiful and alive.

Welcome to our urban paradise! It might be a little plain, and a little crooked, perhaps even little bit grey, but it's full of yellow happiness, red anger, blue fear and pink love, but most of all, it's a rainbow which we call home.

Maria Popescu

Andrei Marghescu